

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐλθέ καὶ πάλιν προσφιλεστάτη μουσα δυνάμωσον τὴν ψυχὴν
καὶ τὰς δυνάμεις σὺ τοῦ νοός μου, δὸς εἰς τοὺς λόγους μου προσοχὴν.

Εἶμαι τὸ βλέπεις ὡς τὸ παιδίον τὸ μὴ δυνάμενον νὰ σταθῇ,
ἀφόδως ὀρθιον καὶ διστάζει, τοῦ ν' ἀκουμβήσῃ νὰ στηριχθῇ.

Νὰ προχωρήσῃ ζητεῖ καὶ ὁμως μόλις τολμήσῃ νὰ κινηθῇ,

Ἴδου τὸ πίπτει κτυπᾷ καὶ κλαίει ποῖος δὲ τότε τὸ συμπαθεῖ ;

Ἡ μήτηρ τρέχει καὶ τὸ θωπεύει καὶ τὸ μικρὸν της παραμυθεῖ,
εἰς δὲ τὸν πόνον μου τίς θὰ χύσῃ βάλσαμον θεῖον νὰ ἱαθῇ;

Καὶ εἰν' ἀνάγκη ἂν μ' ἐνθαρρύνῃς καὶ σὺ εὐπρόσωπος θὰ φανῇς·
ἂν δειλιάσω καὶ ἀποτύχω, σὺ ἀρνούμενη θ' ἀδημονῇς !

Κ' εἰν' ἡ δειλία 'ς τὸν δειλὸν γίγας, 'ς τὸν θορραλέον εἶνε δειλή,
πτωχὸς εἰν' ὅστις δὲν τὸ γνωρίζει, αὐτὸ τὸ λόγιον τί δηλεῖ.

Θέλω τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος νὰ ψάλλω ἔνθεον τὸν θεὸν
καὶ ν' ἀπαγγείλω τὸ μέγα ἔργον τὴν ἔλευσίν του εἰς τὸν λαόν.

Αὐτὴν νὰ εἴπω τὴν προσδοκίαν τοῦ κόσμου ὄλων μας τὴν χαράν,
κ' ἐν περιλήψει νὰ παραστήσω αὐτὴν μὲ ἔμφασιν ζωηράν.

Ἐδῶ χρειάζεται ἀναβάτης εἰς ὑψηπότης τοῦ Παρνασσοῦ,
ποιητῆς θεῖος ἵνα πετάξῃ Θεέ μου Πλάστα μου μέχρι Σου !

Ἀλλὰ τὸ θάρρος τὸ περιμένω ἀπὸ σέ μόνον τὸν δυνατὸν
καὶ ὅστις δύνασαι νὰ τὸ δώσῃς καὶ εἶναι τοῦτο κατορθωτόν.

Τὸ εἶχες πέμψ' εἰς τοὺς Ἀποστόλους ποτέ, ἐν εἵδει περιστερᾶς,
καὶ ἐμπνευσθέντες ἔμπλεοι ἦσαν θάρρους ἀγάπης τε καὶ χαρᾶς !

Ἀπὸ τὰς Μοῦσας μας τὸ ἐζήτουν καὶ εἶναι ἅγιον τὸ καθέν·
καὶ τὸν οὐ Χριστοῦ μας καὶ τῶν μουσῶν μας Χριστὸς καὶ μοῦσαι δὲν εἶνε ἓν;

Ἀλλὰ μ' ἐγέτεινε τὰς δυνάμεις τὰς αἰθερίους τὰς νοεράς,
καὶ ἐμυήθην ἀπὸ ἀγγέλους τὴν ἑλευσίν σου μετὰ χαρᾶς.

Ἀπὸ ἀγγέλους ἡ ἀγγελία ἡ πρώτη ἔγεινεν εἰς ἡμᾶς,
πληροφορήσαντας τοὺς ποιμένας τὰς πρώτας ἔδωκαν ἀφορμὰς.

Δόξα 'ς τὸν ὑψίστον μελωδία μολπή ἡκούσθη ἀγγελικῇ
καὶ ἐν ἀνθρώποις χαρὰ εἰρήνη φωνὴ γλυκεῖα νέκταρ γλυκὺ !

Τοῦθ' ὁ ὑπέρλαμπρος τῶν ἀστέρων σαφῶς ἐμήνυνεν ὁ ἀστήρ,
ἄνω τοῦ βρέφους στίλβων ἐδήλου ὅτ' ἐγεννήθη ἡμῖν Σωτὴρ !

Χαρὰ ἐν ὄλῳ τότε τῷ κόσμῳ ἔλαμψεν ἥλιος φωταυγής,
καὶ τῶν εἰδώλων ἡ ψευδὴς λάμψις ὥχρ' ἐφάνη καὶ δυσauγής !

Ὁ δεισιδαίμων εἰδολολάτρης καὶ τῶν προλήψεων ὁ υἱός,
τυφλῶς ἐπίστευεν ὅτι ἦ τ ο ἐν τῷ εἰδώλῳ ἦτο Θεός !

Θεὸς μὲ πάθη, μ' ἐπιθυμίας !... Πλὴν τὸν ἐλάτρευεν ὁ λαός !
καὶ ἀπεικέρυττε τοὺς σοφοὺς του, φρονούντας, ἄλλος εἶναι Θεός !

Κ' ἐξηκολούθει ἕως οὗ ἤλθε, ἤλθε τὸ πλήρωμά ὁ καιρὸς,
καὶ εἰς τὰ ἔθνη τ' ἀπολωλότα ἐφάν' ὁ μέγας αὐτῶν φρουρός !

Ἐπρεπε τοῦτο μετὰ τὸ πταῖσμα τῶν προπατόρων μας ἐν Ἐδέμ,
νὰ χαμηλώσῃς Χριστέ Θεέ μου χάριν μας τόσον ἐν Βηθλεέμ !

Καὶ ὅχ' εἰς μέγαρα, ἀλλ' ἐν φάτνῃ ! Πῶς τὸ ἐδέχθης νὰ γεννηθῇς ;
τίς ὁ σκοπὸς σου ; ταπεινώσυνην πτωχοῦ παιδίου νὰ ἐνδυθῇς ;

Δὲν τὸ ἐννόησε, καὶ παρῆλθον αἰῶνες τόσοι ἀνωφελῶς,
ὁ ὑπερήφανος, ὅστις εἶναι θαρρῶ ὁ πλέον ἀμαρτωλός !

Καὶ ἐπομένως νὰ συγγενεύσης πάλιν ὡς πρότερον μὲ ἡμᾶς,
καὶ ὡς ἀγγέλου οὗς εἶχες στέψε τὸ κατεεικόνα σου μὲ τιμάς !

Ὁ συγγενής μας ἐξ ἀγχιστείας ἀλλὰ κ' ἐξ αἵματος καθαροῦ,
ἀγνοῦ καὶ ἀσπίλου τε καὶ ἀμώμου, ἀγίου, θεοῦ καὶ ἱεροῦ !

Ἄρχων δὲν ἔλειψεν ἐξ Ἰούδα καὶ ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσᾶ,
ὁ προσδοκώμενος καὶ ἡ μήτηρ εἶν' ὡς ἀκτίνες εἰς ἡμᾶς χρυσαί.

Χαῖρε Μαρία παρθένος μήτηρ ἡ γαλουχήσασα τὸν Χριστόν,
ἡλιοστάλακτος εἶσαι θρόνος αὐτοῦ καὶ σέμνωμα τῶν πιστῶν !

Σὲ προανήγγειλαν οἱ προφῆται ! στάμνον καὶ ράβδον τοῦ Ἀαρών,
καὶ ἀλατόμητον ἔτι ὄρος, ὕψιστον τέχνασμά σοβαρόν !

Βουλὴν τοιαύτην τῶν ἀδυνάτων νὰ φαντασθῇ τις ἦτο θνητός,
καὶ νᾶ μαντεύσῃ τὴν σωτηρίαν, ἂν δὲν τὸ ἐπραττεν ὁ Χριστός !

Ἐκ τῶν μεγίστων τῶν ἐν τῇ φύσει ἦτο τὸ πρόβλημα σκοτεινόν,
καὶ εἰς τοὺς ἀγγέλους αὐτοὺς ἀκόμη ἀκατανόητον καὶ δεινόν !

Εἰς ἡμᾶς ἦτο φρικτός τις γρίφος ἐκ τῶν ἀδήλων ἦτο χρῆσμός
καὶ ἐντὸς τούτων σὺ αὐτὸς ἦτο ὁ τοῦ ἀνθρώπου προορισμός !

Ἰδοὺ σὲ εἶδομεν ἐν τῇ φάτνῃ χαρίεν βρέφος μὲ ὄμμα γλυκύ,
ἡ ἀποκάλυψις μυστηρίου φιλανθρωπίας ἐφάν' ἐκεῖ !

Ἐδῶ ἐλύθησαν ὅλ' αἱ ρήσεις αἱ προφητεῖαι τῶν προφητῶν,
τῶν οὐρανίων καὶ τῶν γηίνων, αἱ εἰκασθαὶ ὅλων αὐτῶν.

Καὶ ἐμωράνθησαν τῶν λογίων οἱ δεινοὶ τότε συζητηταί,
Καὶ ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων αὐτῶν ἐπίσης οἱ ποιηταί.

Ἐκεῖ καὶ Μάγοι καὶ τῶν ἀγγέλων ἡ μελωδία ἡ γλυκερὰ
ἦτο τὸ νέκταρ ἡ ἀμβροσία τῆς ἀνθρωπότητος ἡ χαρὰ !

Ἦσαν τὰ ῥῶρα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, χαρὰ, εἰρήνη ἀδελφική,
συγγνώμη πλήρης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μας ὅλ' ἡ ἀγάπη ἦτον ἐκεῖ !

Ἄγαθοςύνη, καὶ τί δὲν ἦτο ; εἶχεν ἡ χάρις πᾶν ἱερόν,
χάριν μας ὅλα τὰ εἶχε φέρει ἐκ τοῦ Πατρός του ἀναχωρῶν !

Ἀηδονόστομος μοῦσ' ἄς ψάλλῃ, ὡς πρὸς τὸ θέμα, ἀρμονικὴν,
Ἵτον νεογέννητον ἄς τονίσῃ μολπὴν ἠδείαν ἀγγελικὴν !

Ἡ ἀνθρωπότης εὐγνωμονοῦσα ἐμπρός σου κλίνει τὴν κεφαλὴν,
τιμὴν ἐκφράζει σὲ προσκυνοῦσα Χριστέ μου μ' ἔμφασιν ὑψηλὴν !

Χαῖρε ὦ ἄστρον ἀκτινοβόλον μὲ τόσην λάμψιν θαμβωτικὴν,
ῥημα ἀγγέλων ἄρρητον θεῖον μὲ ἀρμονίαν θαυμαστικὴν.

Καὶ ἐξηπλώθη 'ς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ψάλλει ἔνθους ὁ χωρικός,
Χριστὸς γεννᾶται, ἡ χάρις ἦλθεν, ἡ σκι' ἀπῆλθε πραγματικῶς !

Εὐλόγησόν μας καὶ στήριξόν μας Χριστέ νὰ εἴμεθα συμπαθεῖς
καὶ τὸν πλησίον νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ μὴν εἴμεθα ἀπαθεῖς.

Καὶ τοῦτον μάλιστα' ἀπὸ καρδίας τὸν γείτονά μας Ὁθωμανόν,
καὶ τὴν καρδίαν του νὰ ἀνοίγῃ αὐτὸς 'ς τὸν φίλον χριστιανόν.

Ὁ καιρὸς ἤδη εἶναι τοιοῦτος, νὰ μὲ λυπῆται νὰ μὲ πονῇ,
καὶ ὅταν πάσχῃ αὐτὸς 'ς τὸν πόνον καὶ ἡ ψυχὴ μου νὰ συμπονῇ !

Ἄνευ προλήψεων ἄνευ πάθους νὰ ζῶμεν ἤδη ὡς ἀδελφοί,
καὶ ἡ ἀγάπη μας εἰς τοὺς πόνους νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀλοιφή !

Τὸ βασανίζω αὐτὸ πρὸ χρόνων καὶ μὲ καρδίαν εἰλικρινῇ,
Πῶς νὰ συζῶσιν ἐν ἀρμονίᾳ τὰ δύο ἔθνη τὰ εὐγενῇ !

Ἄλλ' ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀγάπη νικῶνται κάποτε ἡθικῶς,
καὶ δὸς συγγνώμην-σὺ ἡ ἀγάπη ὅταν νικώμεθα ὕλικῶς !

Ἐν Ἀθήναις 12 Δεκεμβρίου 1903.

Κ. ΜΠΟΜΠΑΣ